

Arrest

nr. 216 946 van 15 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
in haar hoedanigheid als voogd voor X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^e KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in haar hoedanigheid als voogd voor X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. ASSELMAN *loco* advocaat M. LYS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 23 mei 2017 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen, diende op 24 mei 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 10 februari 2017 in Bulgarije (Eurodac).

1.2. Op 20 april 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 23 april 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 24/05/2017

Overdracht CGVS: 01/09/2017

U had op 16 februari 2018 een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 9u14 tot 11u24, u werd hierbij bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is. Uw voogd, mevrouw Renault en uw advocaat, Meester Gaspart, loco Meester Lys waren gedurende het gehele onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U, I.S., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoen origine te zijn. U werd in 2003 geboren in het dorp Sultanpur Aliya in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. U woonde hier tot uw vertrek uit Afghanistan. U ging tot de tweede graad naar school en volgde eveneens koranlessen aan de madrassa. Uw vader M.I. is vermist en uw moeder S. verblijft nog steeds in uw dorp, samen met uw 3 broers en 4 zussen. Uw vader zijn tweede vrouw K. woont ook bij haar.

U kreeg problemen met de taliban. Uw vader was werkzaam als ingenieur. Hij stond in voor de bouw van checkposten voor de overheid in o.a. Deh Bala en Chaparhar. Zo'n maand à anderhalve maand voor uw vertrek uit Afghanistan raakte hij vermist. Hij bleek ontvoerd te zijn door de taliban. Zo'n 2 à 3 weken voor uw vertrek ontvingen jullie een dreigbrief van de taliban waarin stond dat ze uw vader hadden meegenomen voor de jihad en dat ook u zich aan hen over diende te geven teneinde jihad te doen. U kon zelf niet lezen en bracht de brief naar de malik om hem u voor te lezen. U wou niet ingaan op hun eis. Enige tijd later was u op weg naar school toen u in de velden werd opgewacht door gewapende mannen. Ze wilden u ontvoeren maar u rende weg. Ze liepen achter u aan en riepen dat u diende te stoppen. Ze schoten ook in de lucht. U kon weggrennen en het dorp bereiken. Zo'n 5 à 6 dagen later was u op de velden om ze te irrigeren en stonden die mannen daar opnieuw. Opnieuw kon u ontkomen. Toen u zo'n 6 à 7 dagen later op weg was naar school werd u verrast. Er stonden enkele mannen achter een muur en toen u passeerde konden ze u vastnemen. U werd in een wagen gezet. Bij een checkpost in Bawli werd de wagen tegengehouden en gecontroleerd. De politie kon u hierbij bevrijden en u werd naar huis gebracht. Wat er met uw ontvoerders is gebeurd weet u niet. U bleef vervolgens 15 dagen thuis en dan besloot u het land te verlaten. U was twee maanden onderweg en reisde door Pakistan, Iran, Turkije naar Europa. Op 23 mei 2017 kwam u aan in België en de volgende dag heeft u een verzoek om internationale bescherming ingediend.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw originele 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) en de originele taskara van uw vader neer, alsook een dreigbrief en de enveloppe waarmee dit alles werd opgestuurd.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en het administratief dossier blijkt immers dat u minderjarig bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal: u werd gehoord door een gespecialiseerd medewerker van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en in het bijzijn van uw voogd, en het persoonlijk onderhoud werd aangepast aan uw leeftijd.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden, evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

U heeft niet aangetoond dat u bij een terugkeer naar Afghanistan problemen zal ondervinden omwille van gedwongen rekrutering door de taliban, of dat u wegens dergelijke vrees het land hebt verlaten. Verschillende elementen doen twifelen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zo is het opmerkelijk dat u tot driemaal toe aan de taliban kan ontkomen, twee keer kon u zelf ontkomen, de derde keer werd u gered door de politie. De eerste keer zou u onderweg naar school onbekende mannen hebben zien staan op de velden. Toen u hen zag wist u dat ze u wilden ontvoeren en ging u op de loop. Ze kwamen achter u aan, riepen, schoten in de lucht maar konden u niet pakken. De tweede keer ging u naar de velden om deze te irrigeren en deed zich hetzelfde voor (CGVS, p. 15, 16). Het is merkwaardig dat de taliban er niet in slagen om u, een jongen, te pakken te krijgen. Ook is het opvallend dat u direct weet dat die mannen daar staan om u op te pakken. Dat het u zelfs tot twee maal toe lukt te ontkomen aan de taliban maakt dit nog merkwaardiger. Bovendien is het opvallend dat de taliban u op klaarlichte dag proberen te ontvoeren, als er getuigen aanwezig zijn. U verklaart immers dat er mensen op de velden aanwezig waren die alles zien gebeuren (CGVS, p. 15, 17).

De derde keer slagen ze er uiteindelijk in u te verrassen en u in een auto te zetten en mee te nemen maar u kan ontkomen aan een checkpost waar u wordt bevrijd door de agenten (CGVS, p. 15). Het is hierbij merkwaardig dat de taliban een weg nemen waarop een checkpost ligt om te ontsnappen en dit op klaarlichte dag (CGVS, p. 15). Op de kaart van Surkhrod valt te zien dat de plaats Bawli waar de checkpost zou gelegen hebben (CGVS, p. 15, 17) aan de grote weg tussen Jalalabad en Khogyani ligt (zie kaart toegevoegd aan administratief dossier). Dat de taliban het risico lopen een van de hoofdwegen te nemen waar ze gecontroleerd kunnen worden, zeker nadat ze zoveel moeite hebben gedaan u te pakken te krijgen, is opvallend en kan niet overtuigen. U wordt nadien naar huis gebracht maar kan niet zeggen wat er met uw ontvoerders gebeurde (CGVS, p. 15). Vervolgens bleef u nog 10 à 15 dagen in Afghanistan zonder dat er nog iets gebeurde (CGVS, p. 17). De taliban kwamen niet naar uw huis om u te zoeken (CGVS, p. 17). Dit is opvallend, aangezien de taliban in eerste instantie veel moeite hadden gedaan om u te pakken te krijgen. Men zou dan ook verwachten dat ze u thuis komen zoeken of op z'n minst langskomen. Of ze na uw vertrek nog naar uw huis gekomen zijn om u te zoeken kan u ook niet zeggen. U weet ook niet of de taliban nog andere acties hebben ondernomen (CGVS, p. 17). U heeft het niet gevraagd tijdens contacten met uw familie, nochtans woont uw familie nog steeds in het dorp (CGVS, p. 9, 17) en deden de taliban eerder veel moeite u te pakken te krijgen. Mochten ze daadwerkelijk achter u aan zitten zou men verwachten dat ze u niet plotseling met rust zouden laten. Van iemand die internationale bescherming vraagt, zelfs als is die persoon nog jong, kan men verwachten dat deze persoon interesse toont in zijn zaak en wil weten wat er nog gebeurde omwille van zijn problemen. Verder is het opmerkelijk dat jullie geen bescherming en hulp hebben gezocht bij de overheid, nochtans was uw vader werkzaam voor hen. Jullie dienden geen klacht in tegen de daders van uw ontvoeringspoging (CGVS, p. 17). Dit omdat de overheid niks kan doen zo stelt u, het was evenwel diezelfde overheid die u geholpen heeft te ontkomen aan uw ontvoerders. Het is niet ondenkbaar dat er vervolgens een onderzoek zou gevoerd zijn of dat ze u nogmaals als getuige zouden willen spreken. Uit dit alles blijkt dat u het niet aannemelijk kan maken dat de taliban geprobeerd zouden hebben u te ontvoeren.

Bij dit alles is het bovendien opvallend dat u tijdens uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken de volgorde van de gebeurtenissen omdraaide: u zou eerst meegenomen zijn door de taliban en aan een checkpost ontkomen zijn en daarna deden ze een tweede poging u mee te nemen, die mislukte. Over een derde poging heeft u toen niet gesproken (zie DVZ vragenlijst, vraag 5). Wanneer er u op gewezen wordt dat de volgorde van de gebeurtenissen is omgedraaid tegenover uw vorige verklaring verklaart u dat u dat niet omgekeerd heeft gezegd maar de volgorde die u op het CGVS aanhaalde daar ook zo verteld heeft (CGVS, p. 19). Dit blijkt echter niet zo te zijn en het dient gezegd dat deze vaststelling uw geloofwaardigheid ondermijnt. Daarnaast heeft u bij de Dienst Vreemdelingenzaken niks gezegd over een dreigbrief die jullie ontvangen hebben. U probeert dit te verschonen door te stellen dat u niet veel tijd had om alles te vertellen en u ook de brief nog niet had opgevraagd [uit Afghanistan] en daarom toen niks verteld heeft (CGVS, p. 19). Deze verschoning kan niet gevolgd worden. Zo werd er u door DVZ gevraagd, weliswaar kort, een overzicht te geven van de belangrijkste gebeurtenissen die tot uw vertrek hebben geleid. Dat u dan nalaat een dreigbrief van de taliban die aan u persoonlijk gericht is te vermelden kan niet overtuigen. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van dit aspect van uw asielrelaas.

Het loutere feit dat u een Afghaanse jongeman bent is op zich niet voldoende om te besluiten dat u "tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE's) of door de Afghaanse Lokale Politie (ALP)" behoort.

Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van april 2016. Hierin stelt UNHCR dat "depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group of other relevant grounds"

Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban zelden of nooit voorkomt. Er zijn voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de taliban (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), het is dan ook niet nodig om mensen tegen hun zin te rekruteren. Daarnaast dient er ook opgemerkt te worden dat uit specifieke landeninformatie blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en/ of commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten, i.c. is dit niet het geval. Noch op school noch in de moskee werd er over de taliban gepraat, zo beweerde u (CGVS, p. 18). Bovendien blijkt uit de informatie dat de taliban slechts overgaan tot rekrutering als zij dermate onder druk komen te staan, het eisen van strijders is dan ook het laatste redmiddel van de taliban. De druk die gezet wordt is bovendien niet altijd gewelddadig. Uit informatie blijkt eveneens dat het voorkomt dat de taliban en andere opstandelingen minderjarigen inzet in de strijd, zeker sinds 2015. Echter uit deze informatie blijkt dat er aan deze inzet een jarenlang proces van indoctrinatie voorafgaat. De kinderen die worden ingezet door de taliban volgden reeds jarenlang religieuze lessen in madrassa's van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt dat er in de moskee waar u naartoe ging om lessen te volgen niet over de taliban werd gepraat, u leerde er enkel over de koran (CGVS, p. 12). Daarnaast is het opmerkelijk dat de taliban u zouden willen rekruteren om een zelfmoordaanslag te plegen (CGVS, p. 16, 18). Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de taliban doorgaans geen personen tegen hun zin rekruteren om een zelfmoordaanslag te plegen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), de kans op een succesvolle afloop is immers klein. Diezelfde informatie vermeldt dat er aan een zelfmoordaanslag maandenlange training vooraf gaat en dat men meestal een religieuze opleiding krijgt aan een madrassa. Meestal gaat het om zeer religieuze personen die worden ingezet voor een zelfmoordaanslag. Het is bovendien niet duidelijk waarom de taliban u zouden willen ontvoeren en laten meestrijden. Immers wouden ze uw vader doen stoppen met zijn werk. Ze zouden hem hebben ontvoerd en hij zou, volgens de brief, nu met hen meewerken. Waarom ze dan ook nog u zouden willen rekruteren is niet duidelijk.

Verder kan u weinig tot geen informatie geven over de ontvoering van uw vader (CGVS, p. 18). Hij zou 1 maand of 1.5 maand voor uw vertrek uit Afghanistan ontvoerd zijn (CGVS, p. 9), exact wanneer het gebeurde kan u niet zeggen. U zou door de brief van de taliban op de hoogte geraakt zijn van zijn ontvoering (CGVS, p. 18). Jullie zouden dit gaan melden zijn bij de politie maar er zou geen verdere actie ondernomen zijn. Het loutere feit dat uw vader werkzaam zou geweest zijn als 'contractor' voor het bouwen van checkpoints is op zich niet voldoende om u een beschermingsstatus te geven. U dient uw persoonlijke vrees voor vervolging volgend hieruit aannemelijk te maken, waar u niet in bent geslaagd. Overigens is het merkwaardig dat u ondanks het ontvangen van een dreigbrief waarin de taliban meldden dat ze uw vader meegenomen hadden en waarin ze uw toetreding eisten geen verdere beschermingsmaatregelen nam: u bleef zelfs nog naar school gaan en naar uw velden gaan om deze te bewerken (CGVS p. 15). Ook na een eerste keer ontsnapt te zijn aan ontvoering bleef u nog uw dagelijkse bezigheden verder zetten. Men zou toch verwachten dat u in deze situatie meer voorzichtigheid aan de dag zou leggen. Het gegeven dat u dit niet deed relateert ten sterkste uw vrees voor vervolging en de geloofwaardigheid van deze problemen met de taliban.

Het CGVS stelde vast dat uw vrees ten aanzien van de taliban niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. U hebt dus niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald

in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4§2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet heeft.

Het feit dat u een minderjarige bent doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw taskara toont hoogstens uw identiteit aan en deze wordt hier niet betwist door het CGVS. Hetzelfde geldt voor de taskara waarvan u stelt dat die van uw vader is, deze taskara kan hoogstens zijn identiteit aantonen en voegt verder niets toe aan uw asielmotieven. De dreigbrief kan enkel als ondersteunend bewijs gelden bij geloofwaardige verklaringen, quod non. Bovendien betreft het een handgeschreven brief die door eender wie kan geschreven zijn. De authenticiteit is dus niet gegarandeerd. De foto's van uw familie die u neerlegt kunnen evenmin mogelijke problemen aantonen. Hierop zijn een aantal mensen te zien van wie u verklaart dat ze uw familieleden zijn. De foto's van een persoon waarvan u verklaart dat het uw vader is op zijn werk kunnen evenmin iets aantonen. Vooreerst valt er niet met zekerheid vast te stellen dat het uw vader is die op de foto's staat. Daarnaast kan er op basis van deze foto's niet worden afgeleid dat deze persoon werkzaam is voor de overheid. Er valt slechts een persoon te zien, in burgerkledij, die poseert naast enkele militairen en agenten, meer niet. De enveloppe tenslotte bewijst slechts dat u post hebt ontvangen uit Afghanistan. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij

de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is.

Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berm bommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van die aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkhrod aldus geen reëel risico

op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhrod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"-de Vluchtelingconventie van 1951 ondertekend te Genève

-artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980

-de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980

-het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen)

-beoordelingsfout;

-artikel 27 van het KB van 11 juli 2003

-artikel 10 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (verder richtlijn 2013/32)".

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in asielzaken en voert aan dat in geval van minderjarigen, het *"gepast [is] een voorzichtige attitude aan te nemen omdat een minderjarige onvoldoende maturiteit heeft opdat men de gegrondheid van de vrees op dezelfde manier zou kunnen vaststellen als bij een volwassene"*. Hij meent dan ook dat meer aandacht dient te worden besteed aan objectieve factoren en dat een ruime toepassing van *"het voordeel van de twijfel"* gerechtvaardigd is, temeer daar hij slechts dertien jaar oud was bij zijn aankomst in België.

Verzoeker voert - aangaande de vluchtelingenstatus - vooreerst aan dat de motivering in de bestreden beslissing dat gedwongen rekrutering zelden of nooit voorkomt, tegengesproken wordt door rapporten van gezaghebbende organisaties. Hij verwijst hierbij naar informatie van UNHCR. Verzoekers regio Surkh Rod behoort tot de regio's waar er strijd is tussen Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) en de overheid, zodat op basis van objectieve informatie blijkt dat er een risico op gedwongen rekrutering bestaat voor verzoeker. De door verzoeker toegevoegde informatie laat volgens hem evenmin toe om te besluiten dat er weinig of geen gedwongen rekrutering voorkomt dan wel in een andere vorm dan die door verzoeker beschreven.

Verzoeker wijst er bovendien op dat hij tot een risicogroep behoort als familielid van personen die beschouwd worden als aanhangers van de overheid, gelet op het feit dat zijn vader controleposten bouwt voor de overheid. De activiteiten van zijn vader worden niet betwist door de commissaris-generaal en worden door verzoeker gestaafd met documenten en consistente verklaringen, rekening houdende met zijn jonge leeftijd. Verzoeker citeert uit informatie van UNHCR waaruit blijkt dat personen die werkzaam zijn voor de overheid en diens familieleden een risicoprofiel vormen. Verzoeker verwijst tevens naar informatie van EASO waaruit blijkt dat in Nangarhar ontvoeringen wijdverspreid zijn, zodat zijn verklaringen geloofwaardig zijn in de context van Nangarhar.

Verzoeker herhaalt dat, gezien zijn minderjarigheid, meer gewicht dient te worden gegeven aan deze objectieve elementen en dat een ruime toepassing van *"het voordeel van de twijfel"* gerechtvaardigd is.

Verzoeker benadrukt dat, waar de bestreden beslissing wijst op verzoekers onwetendheid met betrekking tot het gevolg dat werd gegeven aan de ontvoeringen, het niet onaannemelijk is dat een kind van twaalf of dertien jaar geen informatie krijgt van zijn ouders over dergelijke zaken.

Bovendien meent verzoeker dat omwille van zijn jonge leeftijd geen groot gewicht mag worden gegeven aan de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, gezien van iemand met zijn leeftijd niet kan worden verwacht dat hij in staat is om onduidelijkheden in zijn verklaringen op te merken en recht te zetten.

Het is aldus niet onaannemelijk dat er omwille van deze onduidelijkheden misverstanden ontstaan en dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken de volgorde van gebeurtenissen wordt omgedraaid.

Verzoeker besluit dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn leeftijd ten tijde van de vervolgingsfeiten en tijdens de interviews die hij aflegde in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Rekening houdend met zijn leeftijd zijn de essentiële elementen van zijn relaas geloofwaardig.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, geeft verzoeker een korte theoretische toelichting en wijst erop dat diverse objectieve elementen in aanmerking dienen te worden genomen bij de beoordeling of de veiligheidssituatie in zijn district Surkhrod aanleiding geeft tot een reëel risico op ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst erop dat zijn dorp niet gelegen is in een buitenwijk van de stad Jalalabad en dat de veiligheidssituatie in zijn dorp aldus niet met die in de stad Jalalabad kan worden gelijkgesteld. Uit de informatie met betrekking tot het district Surkhrod blijkt dat de veiligheidssituatie er zeer volatiel is. Hij verwijst naar informatie toegevoegd in zijn verzoekschrift inzake de veiligheidssituatie in Surkhrod (verzoekschrift, stukken 3-8) die kadert in de algemene veiligheidssituatie van Afghanistan (verzoekschrift, stuk 9). Verzoeker voert verder aan dat rekening dient te worden gehouden met zijn minderjarigheid, hetgeen rechtvaardigt dat de drempel of de niveau van hardheid van de veiligheidssituatie verlaagd wordt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker wijst er verder op dat, in zoverre de bestreden beslissing stelt dat zijn regio bereikbaar is via Kabul, er geen analyse van de veiligheidssituatie in Kabul werd uitgevoerd. Hij verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad over de veiligheidssituatie in Kabul (RvV 30 november 2017, nr. 196 023 en 196 024) en wijst andermaal op zijn minderjarigheid. Dit betreft een bijzondere kwetsbaarheid waarmee geen rekening werd gehouden bij de beoordeling dat verzoeker via Kabul naar het district Surkhrod zou kunnen reizen. Verzoeker verwijst verder naar een arrest van 9 maart 2018 van het *"Cour nationale du droit d'asile"* van Frankrijk waar subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend aan een verzoeker om internationale bescherming uit Kabul. Hij stelt dat deze rechtspraak gebaseerd is op het *"Country of Origin Information Report: Afghanistan security situation"* van EASO van december 2017 (verzoekschrift, stuk 5) en citeert uit deze informatie over de veiligheidssituatie in Kabul. Hij verwijst bovendien naar recentere informatie (verzoekschrift, stukken 11-16) over de veiligheidssituatie in Kabul en Afghanistan (verzoekschrift, stukken 11-12) en meent dat deze ingrijpende veiligheidssituatie onvoldoende werd onderzocht in het licht van verzoekers profiel.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- een uittreksel uit het *"Country of Origin Information Report: Afghanistan security situation"* van EASO van december 2017 (stuk 3);
- het artikel *"In Nangarhar province, Afghanistan, violence is committed by all"* van Harun Arsalai (stuk 4);
- het rapport *"Addendum to SIGAR's January 2018 quarterly report to the United States Congress"* van SIGAR van 30 januari 2018 (stuk 5);
- het artikel *"Mapping Taliban control in Afghanistan"* van Bill Roggio en Alexandra Gutowski (stuk 6);
- het artikel *"11 Daesh insurgents killed in Nangarhar: MoD"* van tolonews.com (stuk 7);
- het artikel *"Surkh Rod residents concerned about growing insecurity"* van tolonews.com (stuk 8);
- het artikel *"Taliban's 2018 offensive encompasses all regions of Afghanistan"* van Bill Roggio (stuk 9);
- arrest nr. 17045561 van Cour nationale du droit d'asile van 9 maart 2018 (stuk 10);
- het rapport *"Afghanistan: Protection of civilians in armed conflict annual report 2017"* van UNAMA (stuk 11);
- het rapport *"Forced back to danger: asylum-seekers returned from Europe to Afghanistan"* van Amnesty International (stuk 12);
- een *"Timeline of incidents in Kabul since January 2017"* van ecoi.net (stuk 13);

- het artikel "*Kabul under siege while America's longest war rages on*" van Lara Logan (stuk 14);
- het artikel "*Reflections from Afghanistan*" van CBS News (stuk 15);
- het artikel "*Scores killed in Isis bombing of Kabul news agency and Shia centre*" van Emma Graham-Harrison en Haroon Janjua van 28 december 2017 (stuk 16a);
- het artikel "*Kabul protest hit by deadly bomb attack*" van Agence France-Presse in Kabul van 4 januari 2018 (stuk 16b);
- het artikel "*'We have no security': Kabul reels from deadly ambulance bombing*" van Reuters in Kabul van 28 januari 2018 (stuk 16c);
- het artikel "*New wave of Afghans seek a way out as fear grips Kabul*" van Emma Graham-Harrison van 3 februari 2018 (stuk 16d);
- het artikel "*'Unspeakable numbers': 10 000 civilians killed or injured in Afghanistan in 2017*" van Haroon Janjua van 16 februari 2018 (stuk 16e).

2.1.3. In een aanvullende nota van 5 december 2018 brengt de commissaris-generaal volgende documenten ter kennis:

- UNHCR's "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018;
- COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van Cedoca van 20 februari 2018;
- EASO-rapport "*Afghanistan Security Situation*" van december 2017;
- EASO-rapport "*Afghanistan Security Situation - Update*" van mei 2018;
- EASO-rapport "*Country Guidance Afghanistan*" van juni 2018.

2.1.4. Ter zitting legt verzoeker met een aanvullende nota volgende stukken neer:

- document met vraag tot bevestiging van de dood van zijn vader aan de Afghaanse autoriteiten (stuk 1);
- bevestiging van de politie in Nangarhar van de dood van verzoekers vader (stuk 2);
- foto's van de begrafenis van verzoekers vader (stuk 3);
- het rapport "*Quarterly report to the United States Congress*" van SIGAR van 30 juli 2018 (stuk 4).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht, laat op zich niet toe om vast te stellen dat hij nood heeft aan internationale bescherming.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in om zijn relaas aannemelijk te maken. Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad vast dat verzoekers verzoek om internationale bescherming werd gestoeld op de volgende vervolgingsfeiten: (i) de ontvoering van zijn vader door de taliban omwille van diens werk als aannemer bij de overheid, (ii) de dreigbrief die verzoeker ontving na de ontvoering van zijn vader en (iii) het feit dat de taliban verzoeker tot driemaal toe trachtte te ontvoeren. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft ten aanzien van de taliban.

Verzoeker voert in zijn aanvullende nota ter terechtzitting aan dat hij in het kader van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming gedeeltelijk valse verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de redenen waarom hij Afghanistan ontvluchtte. Hij verklaart thans dat zijn verklaringen over (i) de ontvoering van zijn vader door de taliban omwille van diens werk als aannemer bij de overheid en (ii) de daaropvolgende dreigbrief van de taliban waarheidsgetrouw zijn, doch dat hij valse verklaringen aflegde over (iii) het feit dat de taliban hem tot driemaal toe trachtte te ontvoeren. De bestreden beslissing motiveerde aldus terecht dat verzoekers verklaringen over deze pogingen tot ontvoering door de taliban ongeloofwaardig zijn.

De Raad benadrukt dat verzoeker de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en dat het aan hem is om alle relevante elementen aan te brengen, zodat de instanties kunnen beslissen over dit verzoek.

Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de moeilijke situatie waarin een minderjarige verzoeker zich bevindt, ontslaat verzoekers minderjarigheid hem niet van de plicht tot medewerking die op elke verzoeker om internationale bescherming rust. Van verzoeker mag dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat hij zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de instanties bevoegd met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven en dit van bij aanvang van de procedure. Verzoekers voorgaande toegegeven leugenachtige en verzonnen verklaringen vormen dan ook een negatieve indicatie met betrekking tot de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde vluchtmotieven en doen vermoeden dat verzoeker meende dat zijn ware relaas geen aanleiding zou geven tot de erkenning van de vluchtelingenstatus.

Dit geldt temeer nu de Raad van oordeel is dat evenmin geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten omwille van het werk van zijn vader, zijnde (i) de ontvoering van zijn vader en (ii) de daaropvolgende dreigbrief die hij ontving van de taliban.

De Raad wijst in dit verband naar de motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker amper informatie kan geven over de ontvoering van zijn vader. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat zijn vader één à anderhalve maand na zijn vertrek uit Afghanistan werd ontvoerd, doch slaagt er niet in om een exacte datum te geven (*Ibid.*, p. 9). Verzoeker gevraagd wat hij weet over de ontvoering van zijn vader, verklaarde hij louter “*Ze lieten de brief achter bij ons, in die brief zeiden ze je vader is bij ons*”. Verzoeker gevraagd of hij nog meer informatie had, antwoordde hij ontkennend (*Ibid.*, p. 18). Verzoekers minderjarigheid biedt onvoldoende verschoning voor verzoekers vage en ondoorleefde verklaringen hieromtrent, gezien zelfs van een persoon van jonge leeftijd redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit echter niet het geval.

De Raad merkt verder nog op dat verzoeker doorheen de procedure tegenstrijdige verklaringen aflegde over de ontvoering van zijn vader. Verzoeker verklaarde op de Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling immers nog dat zijn vader één week voor zijn vertrek werd ontvoerd door de taliban (Dossier overgemaakt aan het CGVS, “*Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling*”, stuk 17), terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat de ontvoering één à anderhalve maand voor zijn vertrek plaatsvond (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 9). Dergelijke tegenstrijdigheid die betrekking heeft op de kern van verzoekers relaas doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

De Raad wijst verder op de pertinente en terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker naliet om de dreigbrief van de taliban te vermelden bij aanvang van de procedure (CGVS-vragenlijst, stuk 16). Waar verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij geen tijd had om alles te vertellen en de brief nog niet had ontvangen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 19), merkt de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem wordt verwacht dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten weergeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de procedure. De dreigbrief betreft bovendien een kernelement van verzoekers relaas en betreft, volgens verzoekers huidige verklaringen, bovendien één van de waarheidsgetrouwe elementen in zijn relaas, zodat zeker van verzoeker kan worden verwacht dat hij deze dreigbrief zou vermelden van bij aanvang van de procedure, *quod non*. Dergelijke vaststellingen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen en de bewijswaarde van de door verzoeker neergelegde dreigbrief.

Verzoeker verklaart thans in zijn aanvullende nota dat uit de door hem neergelegde documenten blijkt dat zijn vader na zijn vertrek in maart 2017 door de taliban werd vrijgelaten, maar dat hij op 5 januari 2018 opnieuw werd ontvoerd en één week later vermoord werd teruggevonden. De Raad merkt echter op dat deze verklaringen klemmen met verzoekers verklaringen tijdens de procedure. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 16 februari 2018 immers dat hij vijf à zes weken geleden, namelijk rond 8 à 15 januari 2018, contact had gehad met zijn familie (*Ibid.*, p. 7). Het is aldus

niet aannemelijk dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet minstens vermeldde dat zijn vader werd vrijgelaten door de taliban en opnieuw werd ontvoerd, gezien redelijkerwijze kan worden verwacht dat zijn familie hem op de hoogte zou houden van dergelijke feiten, temeer gezien het belang hiervan voor verzoekers verzoek om internationale bescherming in België.

Bovendien is de Raad van oordeel dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekers vader, nadat hij werd vrijgelaten door de taliban, de nodige maatregelen zou genomen hebben om zich te beschermen tegen zijn vervolgers, dan wel dat hij ook Afghanistan zou ontvluchten teneinde zich te vrijwaren tegen verdere vervolgingsfeiten. Uit het feit dat verzoekers vader nogmaals ontvoerd werd door de taliban blijkt echter dat dit niet het geval was, hetgeen de geloofwaardigheid van verzoekers relaas verder ondermijnt. Dergelijke vaststellingen doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de ontvoering van zijn vader.

De Raad is verder van oordeel dat, in zoverre enig geloof kan worden gehecht aan de ontvoering van zijn vader, verzoeker geen concrete of geloofwaardige elementen aanhaalt waaruit blijkt dat hij hierdoor tevens persoonlijk geïdoleerd zou worden door de taliban.

De door verzoeker neergelegde dreigbrief vermeldt weliswaar dat de taliban verzoeker oproept om de jihad te doen, doch uit het bovenstaande blijkt reeds dat verzoekers verklaringen met betrekking tot deze dreigbrief inconsistent en ongeloofwaardig zijn. Hoe dan ook blijkt dat verzoeker na de ontvangst van de dreigbrief, twee tot drie weken voor zijn vertrek uit Afghanistan (*Ibid.*, p. 14), nog twee tot drie weken zonder problemen in zijn dorp heeft kunnen verblijven. Verzoeker geeft thans immers zelf toe dat zijn verklaringen over de persoonlijke vervolgingsfeiten door de taliban, zijnde de drie pogingen tot ontvoering, vals zijn. De Raad merkt verder nog op dat, indien verzoeker daadwerkelijk persoonlijk geïdoleerd werd door de taliban, er redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker zich er niet toe genoodzaakt zou zien om valse verklaringen af te leggen met betrekking tot zijn persoonlijke vervolgingsfeiten in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Dergelijke vaststelling doet verder afbreuk aan verzoekers persoonlijke vrees voor vervolging door de taliban.

Hoewel de Raad verder niet betwist dat de notie van gedwongen rekrutering in de Afgaanse context niet eenduidig is, in die zin dat het niet altijd mogelijk is een duidelijk onderscheid te maken tussen vrijwillige rekrutering en gedwongen rekrutering, blijkt uit de landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 20, nr. 1) dat de door verzoeker beschreven wijze van rekrutering niet overeenstemt met de handelswijze van de taliban inzake de rekrutering van vrijwilligers zoals beschreven in de landeninformatie. Uit deze informatie blijkt immers dat de taliban slechts uitzonderlijk overgaan tot gedwongen rekrutering en als laatste redmiddel, omdat zij over voldoende vrijwilligers beschikken die hun ideologie aanhangen. Bovendien blijkt hieruit tevens dat de taliban meestal rekruteert op collectief niveau, via familiale en tribale netwerken of via propaganda in de massadras's. Dit betekent dat meestal stamleiders of commandanten hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten bij de taliban. Wanneer de taliban kinderen rekruteert, gaat daar meestal een jarenlang proces van religieuze indoctrinatie vooraf. Waar verzoeker verwijst naar informatie uit de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 19 april 2016, merkt de Raad op dat uit de meest recente versie van de UNHCR Guidelines van augustus 2018, zoals toegevoegd door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota, blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban voorkomt, doch de in dit rapport beschreven methodes van rekrutering stemmen grotendeels overeen met de informatie beschikbaar in het administratief dossier zoals hierboven beschreven. Verzoekers verklaringen over de wijze waarop hij gedwongen gerekruteerd zou worden door de taliban, zijnde aan de hand van een dreigbrief, stemmen aldus niet overeen met de handelswijze inzake gedwongen rekrutering zoals beschreven in de hierboven vermelde landeninformatie. Dergelijke vaststellingen doen dan ook afbreuk aan het feit dat verzoeker een persoonlijke vrees voor vervolging zou hebben door de taliban en doen tevens afbreuk aan de bewijswaarde van de door hem neergelegde dreigbrief.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op zijn risicoprofiel als familielid van een persoon die als aanhanger van de overheid dient te worden beschouwd, stelt de Raad vast dat het profiel van verzoekers vader als ingenieur in de bouwsector voor de overheid *in se* niet wordt betwist. Uit de door verzoeker geciteerde informatie blijkt echter niet dat louter verzoekers profiel als familielid van iemand die beschouwd wordt als aanhanger van de overheid zou volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij zijn terugkeer naar Afghanistan zou dreigen te worden geïdoleerd of vervolgd. Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit echter niet het geval. Verzoeker haalt immers geen persoonlijke, concrete, recente, geloofwaardige en ernstige, aan dit profiel gelinkte problemen aan.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar landeninformatie met betrekking tot ontvoeringen in Nangarhar, merkt de Raad op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging onvoldoende is om deze vrees *in concreto* aannemelijk te maken. Het begrip 'gegronde vrees' houdt in dat de aanvrager niet alleen een persoonlijke en subjectieve vrees moet voelen, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst.

Verzoeker voert echter geen concrete of geloofwaardige feiten aan waaruit blijkt dat hij of zijn vader daadwerkelijk geïdoleerd werden door de taliban, zodat de loutere verwijzing naar ontvoeringen in Nangarhar niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of vervolgd.

De door verzoeker tijdens de procedure en in zijn aanvullende nota neergelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van verzoekers relaas niet vermogen te herstellen.

De taskara's van hem en zijn vader hebben louter betrekking op persoonsgegevens en veranderen aldus niets aan bovenstaande analyse. Wat betreft de foto's van verzoekers familie, het werk van zijn vader en de begrafenis van zijn vader, wijst de Raad erop dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie kunnen bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. De Raad wijst er bovendien andermaal op dat de door verzoeker in zijn aanvullende nota neergelegde brief van de politie te Nangarhar ter bevestiging van de ontvoering van zijn vader op 5 januari 2018 door de taliban, niet overeenstemt met verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, hetgeen afbreuk doet aan de bewijswaarde van de door verzoeker neergelegde documenten met betrekking tot de bevestiging van de politie. Bovendien, zelfs indien geloof kan worden gehecht aan de ontvoering van en de moord op verzoekers vader, werd hierboven reeds geoordeeld dat verzoeker niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij hierdoor persoonlijk wordt geïdoleerd. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat geen bewijswaarde kan worden toegekend aan de door verzoeker neergelegde dreigbrief. De Raad benadrukt verder dat documenten, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dienen te ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit *in casu* niet het geval. Uit objectieve informatie (Landeninformatie, stuk 20, nr. 5), met name de "*COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van Cedoca van 21 november 2017 blijkt bovendien dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Verzoekers documenten kunnen voorgaande vaststellingen dan ook niet wijzigen.

De Raad is van oordeel dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, tijdens de procedure afdoende rekening gehouden werd met verzoekers minderjarigheid. Verzoeker werd tijdens het persoonlijk onderhoud gehoord in de aanwezigheid van zijn voogd en advocaat. Het persoonlijk onderhoud werd bovendien afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die tijdens het onderhoud rekening heeft gehouden met verzoekers minderjarigheid en de nodige zorgvuldigheid aan de dag gelegd heeft om hem op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. In zoverre verzoeker meent dat, gezien zijn minderjarigheid, de bewijslast soepel is, benadrukt de Raad andermaal dat verzoekers minderjarigheid hem niet ontslaat van de plicht tot medewerking die op elke verzoeker om internationale bescherming rust. De Raad kan begrip opbrengen voor het feit dat de onzekerheid waarin een jonge verzoeker zich bevindt, maar hij heeft er evenwel alle belang bij om de instanties belast met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming de waarheid te vertellen betreffende de redenen die hem ertoe gebracht hebben zijn land van herkomst te verlaten. Wanneer echter zoals *in casu* de gegevens en elementen die door de minderjarige worden aangebracht vaag, algemeen en ongeloofwaardig zijn en de verklaringen die hij aflegt met betrekking tot zijn vervolgingsfeiten in zijn geheel genomen ongeloofwaardig overkomen, kunnen de instanties enkel vaststellen dat verzoeker geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt. Gelet op het geheel van bovenstaande overwegingen heeft verzoeker niet voldaan aan de op hem rustende bewijslast, zelfs indien rekening wordt gehouden met zijn minderjarigheid.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen

dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is.

Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's *"Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 30 augustus 2018.

Waar verzoeker verwijst naar de veiligheidssituatie in Afghanistan, stelt de Raad vast dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

"Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele

situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berm bommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van die aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkhrod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

De Raad merkt op dat de informatie toegevoegd door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota deze analyse genoegzaam bevestigt.

Verzoekers betoog kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. De bij onderhavig verzoekschrift en de aanvullende nota gevoegde informatie is deels dezelfde als deze waarop bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot het district Surkhrod is gebaseerd en ligt voor het

overige in dezelfde lijn als de in het administratief dossier aanwezige informatie. In zoverre verzoeker kan gevolgd worden dat zijn dorp niet tot een buitenwijk van de stad Jalalabad behoort, merkt de Raad op dat hij met dit verweer geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat in het district Surkhrod, waar verzoekers dorp gesitueerd is, actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te tonen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij op de route vanuit Kabul naar zijn regio van herkomst een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat uit de motivering in de bestreden beslissing niet blijkt dat verzoeker zich via Kabul naar zijn regio van herkomst zou dienen te begeven. Bovendien blijkt uit de landeninformatie, toegevoegd door de commissaris-generaal in het administratief dossier en zijn aanvullende nota en door verzoeker in zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota, dat het district Surkhrod veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke-autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Verzoeker toont bovendien niet aan dat hij zich omwille van zijn jonge leeftijd in de onmogelijkheid zou bevinden om zich terug naar zijn regio van herkomst te begeven. Dit geldt temeer gezien de vaststelling dat verzoeker als niet-begeleide minderjarige vreemdeling zijn vlucht naar Europa heeft kunnen ondernemen. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij zich bij zijn terugkeer naar Afghanistan in Kabul zou dienen te vestigen en zich niet naar zijn regio van herkomst, Surkhrod, zou kunnen begeven. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat zijn nood aan internationale bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient te worden getoetst aan de hand van de analyse van de veiligheidssituatie in Kabul.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin het verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

In zoverre verzoeker verwijst naar zijn minderjarigheid bij de beoordeling van zijn nood aan subsidiaire bescherming, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker deze stelling op algemene wijze poneert, doch niet *in concreto* aantoont dat hij omwille van zijn minderjarigheid een groter risico loopt om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in zijn regio van herkomst plaatsvindt. Hoe dan ook is de Raad van oordeel dat van een gewone burger redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij het persoonlijk risico om slachtoffer te worden van een aanslag door anti-gouvernementele elementen (AGE's) kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van AGE's worden aangeduid. De Raad is van oordeel dat dit tevens kan verwacht worden van minderjarigen, zoals *in casu* verzoeker. Aldus merkt de Raad op dat verzoeker geen bewijs levert dat hij specifiek zal worden geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. De mate van willekeurig geweld die vereist is om in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus moet in zijn hoofde daarom niet lager worden ingeschat.

Verzoeker voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar het district Surkhrod.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het district Surkhrod in de provincie Nangarhar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP